

Udvalget kunde se fuldstændig klart hert, og jeg opfattede denne Ytring af den ærede Ordfører saaledes, at der var Udfigt til, at Udvalget mellem anden og tredje Behandling vilde tage denne Sag under fornøjet Overvejelse, saafremt det modtog saadanne Oplysninger, som den ærede Ordfører nævnte, at Udvalget hidtil havde savnet, og at Udvalget da muligvis efter nøjere Overvejelse kunde komme til at foreslaa ved tredje Behandling den Forhøjelses Gentindvættelse, som nu foreslaas udstemt ved denne Behandling. Den ærede Ordfører lod nogle almindelige Bemærkninger falde om Embedsmændenes, Assistenternes og Bestillingsmændenes Lønningsforhold, det hele taget, og bemærkede navnlig, at man maatte antage, at de Forretninger, som de lønnes for af Staten, ikke lagde Beslag paa hele deres Tid, saa der blev Væglighed for dem til paa anden Maade ved private Forretninger at tjene adskilligt til Hjælp til den faste Løn, de have af Staten. Hvad Kopisternes angaar, tror jeg efter det Kendskab jeg har til Overrettens og Hof- og Stadsrettens Forhold, at kunne sige, at disse Kopister ere saa beskæftigede, at der stilles saa store Fordringer til deres Arbejde, at det vilde være meget vanskeligt for dem at overkomme mere, selv om de ogsaa kunne faa noget privat Arbejde af nogen Betydning, som kunde være dem til nogen væsentlig Støtte lige overfor de smaa Lønninger, de have. Jeg tør ikke forudsætte det ærede Udvalg bekendt, at man stiller meget stærke Krav til Kopisterne, navnlig med Hensyn til Udfærdigelse af Domsakter. Der falder jo en Række Domme hver Mandag ved Lands- over- samt Hof- og Stadsretten; disse Domme skulde beskrives i Retsform og sendes ud til de Steder hvor de høre hen, der gives kun en ganske kort Frist — jeg tror fra Mandag til Fredag — til at udfærdige disse Akter, og det er et saa betydeligt Arbejde — man maa erindre, at Akterne skulle omfatte hele Proceduren og ofte en stor Del af, hvad der er fremlagt tillige med selve Indlægene — at jeg oftere har hørt Kopisterne klage over Vanskeligheden ved at faa det udført. Der kan saaledes i Virkeligheden ikke blive nogen Tid, der kan paaregnes, til nogen Ekstrafortjeneste, selv om en saadan maatte kunne erholdes, der kunde bringe dem noget væsentligt Tillæg til deres Lønninger ved andet Afskriveri eller hvad de ellers maatte kunne faa fat paa. Jeg skal derfor tillade mig meget at anbefale, hvad der ogsaa blev stillet i Udfigt af den ærede Ordfører, at dette Spørgsmaal tages under fornøjet Overvejelse mellem anden og tredje Behandling efter Oplysninger, som formentlig

inden den Tid ville indgaa til Udvalget. I Almindelighed tør jeg sige, at det Princip at lønne Embeds- og Bestillingsmænd tarveligt under Forbentning af, at de paa anden Maade, vel navnlig her i Kjøbenhavn, skulde kunne skaffe sig Ekstrafortjeneste, vistnok næppe fortjener Bisid. Det er en Selvfølge, at naar nogen har en fast Løn for det, som han skal udføre, men paa den anden Side ikke kan nøjes til sit Udkomme med denne faste Løn, men er henvist til at søge privat Arbejde, hvor han kan faa det for at supplere sine Indtægter saaledes, at han kan leve, komme disse Bestrebelse for at skaffe sig privat Indtægt let til at stille det Arbejde i Skygge, som nu vi Gang giver en fast Indtægt. Jeg tror tværtimod, at det modsatte Princip vil være det rette, det nemlig at lønne Embeds- og Bestillingsmænd saaledes, at de efter deres Forhold kunne have et tilstrækkeligt Udkomme ved saadanne Lønninger, men at man saa tillige fordrer deres Tid, om det skal være saa at sige udelukkende, til det Arbejde, som de lønnes for af det offentlige — dette tror jeg er et meget bedre Princip. Saa helliger og koncentrerer disse Menneskers Interesse sig om dette Arbejde, som de kan have, og som de blive lønede tilstrækkeligt for, saa distraheres de ikke ved denne Sagen efter Ekstraarbejde og Ekstrafortjeneste, som lettelig kan medføre at det gaar ud over det Arbejde, de fast lønnes for.

Men med det samme tør jeg dog maasse tillade mig at henlede Udvalgets Opmærksomhed paa nogle Forhold ved Hof- og Stadsretten, som jeg tør haabe ville blive tagne under Overvejelse til 3dje Behandling, nemlig den meget stedmoderlige Maade, hvorpaa Rettens Assisterer ere blevne behandlet. I gamle Dage kaldtes Halvdelen af dem Fuldmægtige ligesom nu i Ministerierne, og den anden Halvdelen — saa omtrent — Assisterer. Men saa ved en Lov, om jeg husker ret, af 25de Marts 1871, bleve Fuldmægtigene degraderede til Assisterer, saaledes at der nu ved Overretten ikke findes nogen, som officielt benævnes Fuldmægtige. Det er nu lutter Assisterer, der ere der, i Modsetning til, hvad der gælder om Ministerierne. Og dette har selvfølgelig medført, at de Vilkaar, som disse Mennesker arbejde under, ere meget utilfredsstillende. Der gaar gamle Mænd, som ere højt oppe i Treferne, og om jeg tør tro paa en Meddelelse, som blev givet mig for kort Tid siden, var det en Gang regnet ud, at en saadan Assistent, for at kunne gaa af med en Pension af 1,200 Kr. aarlig, skulde have opnaaet en Alder af 79 Aar i sit Embede,